

ראש השנה בבלאגן

מהספר
999 בליון

החיים כן בין זמנים אחרים

120 שעות – זה הזמן שנשאר לנו עד התקדש היום הגדול בשנה, יום הדין והמשפט על כל השנה הקרובה. בספרי הקבלה וההלכה מודגש עניין השמחה בראש השנה, שעל האדם, למרות חרדת הדין, להיות בשמחה גדולה ביום זה, כאדם המראה בטחון בבוראו שיזכה לשנה טובה ומבורכת. אך יותר מכל מזהירים ספרי הקבלה: **לא לכעוס ולא להיות בצער ביום זה!** שכן התנהגותו ושמחתו של אדם ביום זה, משפיעה מאוד על כל השנה כולה! מספר הרה"ג ר' בן ציון מוצאפי שליט"א, בספרו 'שופר בציון': "סיפר לי אבי (רבי שלמן מוצאפי זצ"ל), מעשה שאירע עם מורו ורבו, הצדיק המקובל הקדוש, ר' יהודה פתייה זצ"ל. כידוע, בעיר בגדד שבעיראק, עירו של רבי יהודה פתייה, שורר חוס כבד ברוב ימות השנה, לכן, היה מנהגם של היהודים בבגדד לערוך את סעודות השבת והחג בעליות הגג של בתיהם, שם האוויר צלול ונעים יותר. שנה אחת, בליל ראש השנה, הלך המקובל ר' יהודה פתייה זצ"ל אל בית-הכנסת עטוף בבגדי לבן צחורים להתפלל את התפילה הראשונה של השנה בקדושה עצומה ובהתלהבות גדולה.

יזכה לשנה נוספת של ברכה והצלחה. הגג היה מואר על ידי מנורת שמן גדולה שהכניח אשתו טרם החג, שהאירה באור גדול את השולחן המפואר. הרב פתייה נעמד ליד כוס הקידוש, אך הרגיש שהחוס הכבד מתגבר עליו והחליט להפשיל מעליו את גלימתו הצחורה והטהורה. תוך כדי הסרת הגלימה הצחורה והנקיה, נתקלה לפתע ידו, שלא במתכוון, במנורת השמן הגדולה, והנה מאומה רבה... מנורת השמן נשפכה על מצנפתו וגלימתו של הצדיק ולכלכה אותה לחלוטין, אך יותר מכל, נרות השמן שבמנורה כבו לגמרי ובגג נהיה חושך אפילה. נבהלה אשתו מהמחזה וחשבה: "כיצד ישהה הצדיק ללא בגדיו ביום קדוש שכזה, אך יותר

**יום הדין
לכל באי
העולם!**

מכל, כיצד נערוך את סעודת ראש השנה הקדושה בחושך אפילה?..." רבי יהודה פתייה, שם לב לבהלת אשתו, והחל מיד להתפרץ בצחוק גדול על מנת להרגיעה, "לא קרה כלום, סדר ליל ראש השנה יערך גם בחושך אפילה וללא בגדיי, אם כך הוא רצון ה' יתברך", אמר הצדיק. לאחר צחוק ממושך של הצדיק שהאיר את ליבם בשמחה, החל לומר את סדר הקידוש בשמחה עצומה, כשמסביבו חושך אפילה. הקידוש נאמר בקדושה נוראה, ובסיומו ניגשו כולם ליטול את ידיהם כדי לפתוח בסעודה. הרבנית הצדקת, הלכה אל המטבח, הוציאה את המגש והניחה בתוכו את סיר המרק המהביל ואת הבשר הרך שבושל היטיב. היא החלה לעלות במעלות הגג בזהירות כששתי ידיה אוחזות במגש היטיב, פסיעה אחר פסיעה, מפני החושך הכבד ששרר בביתם. והנה, לפתע, מעדה רגלה של הרבנית

בינתיים, אשתו הרבנית סידרה את כל המטעמים והסימנים של ראש השנה, בכדי שהכל יבוא על מקומו בשלום. הסתיימה התפילה והצדיק עשה אתה דרכו בזריזות לעבר ביתו לערוך את קידוש הלילה בקדושה נוראה. רבי יהודה פתייה נכנס לביתו, ובפנים מאירות ושמחות הוא מברך את אשתו ובני ביתו בקול רם ושמחה גדולה: "שתכתבו ותחתמו לשנה טובה ומבורכת", כמובא בספרי הקבלה על חשיבותה של כניסה לבית מתוך שמחה וברכה לכל הסובבים. השמחה בבית היתה גדולה והרב פתייה ובני ביתו עלו אל עליית הגג, כדי לערוך את הקידוש בכוונה עצומה, כפי הוראת ספרי הקבלה, שבסגולת ברכת שהחיינו בשמחה והודאה לה' על כך שהגיע גם לשנה זו בבריאות ושמחה,

באחת ממדרגות העלייה, היא איבדה את שיווי המשקל, והמגש העשיר במרק חם ועופות מבושלים, נשמט מידיה הישר לעבר רצפת הבית, כשהרבנית צנחה על הרצפה אחריו. רעש גדול נשמע עם נפילת המגש, והרבנית החלה לפרוץ בבכי מר וכואב. מה קרה השנה: האור כבה, הבגדים של בעלי התלכלכו, וכעת כל סעודת הלילה הקדוש נפלה על הרצפה וממה נאכל?... רבי יהודה פתייה הצדיק, חם וחלילה לא כעס על אשתו ולא האשים אותה בדבר, אלא רץ ממקומו בעליית הגג וסייע לה לקום ממקומה, אסף את חלקי המרק והעופות שעדיין נשארו שלמים ולא התלכלכו ברצפת הבית.

הרב הרגיע את אשתו הצדקת במילים חמות ומעודדות ובכך שהיא לא אשמה, ובידיעה שהכל מאת ה' לטובה גמורה, ושחסור להכניס עצבות בלילה קדוש זה. הרבנית התאוששה מהמאורע וסידרה לרב צלחת ערוכה שעוד נשארה בשלמותה. רבי יהודה הודה לה וברכה בכל ליבו באהבה ובשמחה גדולה, ועשה את דרכו סוף סוף לשבת ולסעוד בקדושה ובשמחה. והנה, הוא מגיע לעבר השולחן החשוך, ומה הוא רואה? לא פחות ולא יותר – חתול עולה על שולחנו כששיניו נוגסות בעוף... רבי יהודה פתייה עמד במקומו הביט למרום ואמר בשלווה גמורה, כשאין שום טיפת כעס וצער בליבו ואמר: "שטן, שטן, יודע אני שבאת אליי ביום הקדוש הזה להרגיזי ולנסותי שאעבור על רצון בוראי ואהיה בכעס ובצער, אך דע לך, שלא ולא! יהיה מה שיהיה – אשמח ביום הקדוש הזה ככל יכולתי", חרץ הרב בקול שהרעיד את השמיים, ומיד החל לפצוח בשירה ובזמרה גדולה, כשהגג חשוך לגמרי וגם האוכל נפסל לאכילה. בסוף אותה שנה, העיד הצדיק הקדוש, רבי יהודה פתייה ואמר: "מעולם! אבל מעולם לא היתה לי שנה מוצלחת ומבורכת בגשמיות וברוחניות כשנה הזאת!". וכך הזהיר בספר 'ערוגת הבושם' שיהיה האדם שמח וטוב לב ביום זה, ומובטח בחסדי האל שיצא משפטו לאור. ואף הוסיף הבן איש חי שכעס בראש השנה הוא סימן רע מאוד, ולכן יהיה רק בשמחה!

כתב החיי אדם: "ואוכלים בשר שמן ומיני מתיקה והכל לסימן טוב, ולכן פשיטא שיהיה מאוד שלא יכעס בימים האלו, מלבד גודל האיסור, כדי שיהיה לסימן טוב, ורק יהיה שמח לבו ונכון לבו בטוח בה' עם התשובה ומעשים טובים". ספרי המקובלים מראים שהשנה מתנהגת על פי צורת התחלתה, לכן ירבה השמחה ובקדושה רבה!